

เฮนรี พาร์คเกอร์ และต้นกำเนิดแนวคิดเรื่องอำนาจสูงสุด ของรัฐสภาในศตวรรษที่ 17 ของอังกฤษ

เอกลักษณ์ ไชยภูมิ¹

บทคัดย่อ

บทความชิ้นนี้ต้องการย้อนกลับไปทำความเข้าใจจุดกำเนิดของแนวคิดเรื่องอำนาจสูงสุดของรัฐสภาในอังกฤษจากบริบทของสงครามกลางเมืองอังกฤษในศตวรรษที่ 17 ที่ให้กำเนิดแนวคิดดังกล่าว ผ่านงานเขียนของเฮนรี พาร์คเกอร์ ซึ่งต้องการแทนที่วิธีคิดเรื่องการจัดสมดุลอำนาจระหว่างฐานันดรแห่งแผ่นดินสามฝ่ายที่เท่าเทียมกันในอดีตด้วยการมอบอำนาจตัดสินใจขั้นสุดท้ายทางการเมืองทั้งปวงให้แก่รัฐสภาสามัญของอังกฤษ ซึ่งสุดท้ายได้ปูทางให้ขบวนการเลเวลเลอร์และคอมมอนเวลส์เมนในเวลาต่อมานำมาใช้สนับสนุนการมีอำนาจสูงสุดของรัฐสภาอังกฤษหลังจากสิ้นสุดสงครามกลางเมืองและในช่วงเวลาที่อังกฤษไร้กษัตริย์ปกครอง นอกจากนี้บทความชิ้นนี้ยังเสนอว่าแนวคิดดังกล่าวของพาร์คเกอร์ไม่เพียงแต่จะทำให้การปฏิวัติอันรุ่งโรจน์ที่เกิดขึ้นตามมาเป็นไปได้เท่านั้น หากแต่ยังถือเป็นความคิดที่เป็นหมุดหมายของการสถาปนาระบอบพระมหากษัตริย์ภายใต้รัฐธรรมนูญที่มีรัฐสภาที่เป็นประชาธิปไตยเป็นใหญ่ให้สามารถเกิดขึ้นได้ในศตวรรษต่อมาอีกด้วย

คำสำคัญ: เฮนรี พาร์คเกอร์ อำนาจสูงสุดของรัฐสภา สงครามกลางเมืองอังกฤษ

¹ หลักสูตรรัฐศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย <Email: profakenash@gmail.com>

Henry Parker and the Origin of Parliamentary Supremacy in 17th Century England

Akekalak Chaiyapumee²

ABSTRACT

This article aims to trace the origin of the idea of parliamentary supremacy in England back to the context of the English Civil Wars in the Seventeenth Century from which it has emerged, and argues that Henry Parker has prominently pioneered the idea in order to replace the old notion of the balance and equal Estates of the Realm by supporting the House of Commons to have a final say in all political decisions, which paved the way for the later Levellers and the Commonwealthmen movement to insist on the sovereignty of the English parliament at the end of the Civil Wars and during the interregnum. The article also contends that Parker's idea is not only one that made the subsequent Glorious revolution possible, but also one that was a cornerstone for what might be termed as a constitutional monarchy with democratic parliamentary supremacy to flourish in the next Century.

Keywords: Henry Parker, Parliamentary Supremacy, English Civil Wars

² Doctor of Philosophy Program in Political Science, Faculty of Political Science, Chulalongkorn University. <Email: profakenash@gmail.com>

บทนำ: ทางออกรูปแบบใหม่ของวิธีคิดแบบสุดโต่งในอังกฤษ

การรบและสมรภูมิของสงครามกลางเมืองอังกฤษมิได้จำกัดอยู่แค่เพียงการจับอาวุธขึ้นประหัตประหารกันระหว่างทหารของฝ่ายผู้จงรักภักดี (Cavalier) และกองทัพรูปแบบใหม่ของรัฐสภา (Roundhead) ในสนามรบเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงการต่อสู้ด้วยปลายปากกาที่มีสมรภูมิอยู่บนแผ่นกระดาษที่ปรากฏตามหน้าหนังสือสิ่งพิมพ์ ใบปลิวทางการเมือง (political pamphlet)³ และงานเขียนโฆษณาชวนเชื่อต่าง ๆ เพื่อสร้างความชอบธรรมและจูงใจให้ผู้คนสนับสนุนตนจากนิตินัยของทั้งสองฝ่าย ซึ่งเฟื่องฟูอย่างมากในช่วงสงครามกลางเมืองและช่วงเวลาที่อังกฤษปราศจากพระมหากษัตริย์ปกครองภายหลังจากการขับพระเศียรพระเจ้า Charles I ในปี ค.ศ.1649 จนกระทั่งมีการรื้อฟื้นสถาบันพระมหากษัตริย์ (Restoration) ให้กลับคืนมาอีกครั้งในปี ค.ศ.1660 ซึ่งระยะเวลา 11 ปี ที่ว่านี้คือ ช่วงเวลาในประวัติศาสตร์การเมืองอังกฤษที่เรียกว่า *Interregnum*

แม้นักวิชาการและนักประวัติศาสตร์อังกฤษจำนวนหนึ่งจะมองว่าวัฒนธรรมแบบสาธารณรัฐนิยม (republicanism) ที่เกิดขึ้นในช่วงสงครามกลางเมืองและ *Interregnum* จะประสบความสำเร็จล้มเหลว โดยความล้มเหลวที่ว่านี้ประเมินจากเหตุผลที่ว่า ทันที่ที่มีการรื้อฟื้นสถาบันพระมหากษัตริย์กลับคืนมาในปี ค.ศ.1660 การเมืองอังกฤษได้กลับคืนสู่สภาวะดั้งเดิมที่เคยเป็นมาที่ถูกทำให้ชะงักลงด้วยสงครามกลางเมือง การตีความในลักษณะนี้จึงเท่ากับเป็นการมองว่า นวัตกรรมทางการเมืองที่เป็นผลลัพธ์ของการพลิกฟ้าคว่ำแผ่นดินที่เกิดขึ้นในช่วงสงครามกลางเมืองทั้งหมดล้วนสิ้นสุดลงอย่างสิ้นเชิงนับตั้งแต่วันที่แรกที่พระเจ้า Charles II ขึ้นครองราชย์ภายหลังจาก Richard Cromwell ลงจากอำนาจ นอกจากนี้ การตีความดังกล่าวยังมียุทธศาสตร์การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมิได้มีอิทธิพลที่สำคัญใดใดต่อการเมืองอังกฤษที่เกิดขึ้นในเวลาต่อมา ไม่ว่าจะเป็นการปฏิวัติอันรุ่งโรจน์ (The Glorious Revolution) หรือแม้แต่การตราพระราชบัญญัติปฏิรูปครั้งใหญ่ (The Great Reform Act) ในศตวรรษต่อมาด้วยเช่นกัน

³ บรรดาแผ่นพับทั้งหลายที่ถูกเผยแพร่ในช่วงสงครามกลางเมืองและ *Interregnum* จำนวนกว่า 2,200 ชิ้น ได้ถูกรวบรวมไว้โดย George Thomason ในปี ค.ศ.1666 ซึ่งได้ระบุวันเดือนปีที่แผ่นพับแต่ละใบถูกเผยแพร่ไว้อย่างครบถ้วน โดยปัจจุบันได้ถูกเก็บรักษาไว้ในรูปไมโครฟิล์ม ภายใต้หัวข้อ “Thomason Tract” ณ หอสมุดแห่งชาติของประเทศอังกฤษ และสืบค้นออนไลน์ได้ที่ Early English Book Online (EEBO)

ในขณะที่บทความชิ้นนี้ต้องการชี้ให้เห็นว่า การเปลี่ยนผ่านทางการเมืองของ อังกฤษจากสมบูรณาญาสิทธิราชย์ไปสู่ระบอบพระมหากษัตริย์ภายใต้รัฐธรรมนูญ ที่เกิดขึ้นในปลายศตวรรษที่ 17 คือ การปฏิวัติอันรุ่งโรจน์ในปี ค.ศ.1688 และผลที่เกิดขึ้นตามมาจากการปฏิวัติอันรุ่งโรจน์ในศตวรรษที่ 18 เป็นสิ่งที่แยกไม่ออกจาก นวัตกรรมทางการเมืองรูปแบบใหม่ที่เคยเกิดขึ้นแล้ว ครั้งหนึ่งในช่วง สงครามกลางเมืองและ *interregnum* ถึงแม้แนวคิดดังกล่าวมักถูกมองว่าประสบความสำเร็จ ความล้มเหลวที่จะ ‘ลงหลักปักฐาน’ หรือหยั่งรากลงในสังคมการเมืองของอังกฤษ หลังจากการรื้อฟื้นสถาบันพระมหากษัตริย์ แต่หากพิจารณาในระยะยาวแล้ว ย่อมพบว่า ความล้มเหลวดังกล่าวแท้จริงแล้วเป็นเพียงความล้มเหลวในระยะสั้น เท่านั้น เพราะการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองที่ได้สั่นคลอนรากฐานทางวิถีคิด ความเชื่อ โครงสร้างโดยเฉพาะในทางการเมืองที่ทำให้อังกฤษตกอยู่ในสภาวะ สงครามและอนาธิปไตยตลอดระยะเวลาเกือบ 7 ปีของสงครามกลางเมืองและอีก 10 ปีของ *Interregnum* นั้น ได้เปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางการเมืองของเอกบุคคัล (the one) คณะบุคคล (the few) และมหาชน (the many) ในอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญ จากรากฐาน รวมถึงได้สร้างบรรทัดฐานทางการเมืองรูปแบบใหม่ให้แก่องค์ประกอบ เหล่านี้ให้เริ่มหยั่งรากและก่อตัวขึ้นแล้วหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบรรทัดฐาน ที่คอยกำหนดตำแหน่งแห่งที่ในความสัมพันธ์ระหว่างสถาบันพระมหากษัตริย์ กับรัฐสภาของอังกฤษ ที่วางเงื่อนไขให้การปฏิวัติอันรุ่งโรจน์สามารถเกิดขึ้นได้ในอีก 28 ปีถัดมา เพราะหากปราศจากบรรทัดฐานทางการเมืองอย่างใหม่ที่ว่านี้แล้ว การเมืองอังกฤษหลังการรื้อฟื้นสถาบันพระมหากษัตริย์ย่อมไม่สามารถดำเนินไป ในทิศทางเดียวกันอย่างมั่นคง กล่าวคือเป็นการเติบโตของระบอบการเมืองที่ องค์ประกอบมหาชนค่อย ๆ ก้าวขึ้นมาทำหน้าที่เป็นจุดหมุนหรือแกนหลักของระบอบ การเมืองแบบ ‘ประชาธิปไตยแบบผสม’ (mixed democracy) แทนที่ระบอบราชาธิปไตย หรือคณาธิปไตยแบบผสม (mixed monarchy or oligarchy) แบบเดิม ผ่านการยืนยัน อำนาจของรัฐสภาอันเป็นตัวแทนของมหาชนที่มีการปฏิรูปและขยายสิทธิในการเลือกตั้ง ให้กว้างขวางออกไปมากขึ้นเรื่อย ๆ และกลายเป็นที่มาของระบอบราชาธิปไตย ภายใต้รัฐธรรมนูญที่วางอยู่บนหลักความเป็นใหญ่ของรัฐสภาที่เป็นประชาธิปไตย ในปัจจุบัน

ปรากฏการณ์พลิกฟ้าคว่ำแผ่นดินที่เกิดขึ้นในช่วงสงครามกลางเมืองอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขับพระเศียรพระเจ้า Charles I ในวันที่ 30 มกราคม ค.ศ.1649 ได้สั่นคลอนวิถีคิดดั้งเดิมของชาวอังกฤษที่ผูกโยงกับสถาบันพระมหากษัตริย์

อย่างรุนแรง แต่ในขณะเดียวกันก็ได้เปิดโอกาสให้มีการตั้งคำถาม ประเมินคุณค่า และการเปลี่ยนแปลงไปสู่สิ่งใหม่ด้วยวิธีการใหม่ ๆ ในการเมืองอังกฤษอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ดังจะเห็นได้จากขบวนการทางความคิดที่พยายามทดลองนำเสนอทางออกใหม่ ๆ ซึ่งนักวิชาการอย่าง Christopher Hill มองว่า ทางออกเหล่านี้มีลักษณะเป็นความคิดแบบสุดโต่งชนิดถอนรากถอนโคน (radical) ที่ล้วนเกิดขึ้นในช่วงสงครามกลางเมืองอังกฤษ (Hill, 1967, p. 106) โดยประกอบไปด้วยขบวนการทางความคิดที่พยายามนำเสนอทางออกทางการเมือง เช่น ความพยายามรื้อฟื้นการปกครองพระคัมภีร์ไบเบิลของพวก Fifth Monarchists และข้อเสนอเรื่องการสร้างความเท่าเทียมในหมู่พลเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวก Levellers ซึ่งถือเป็นกลุ่มหัวรุนแรงที่มีความสำคัญทางการเมืองที่สุดกลุ่มหนึ่งในช่วงสงครามกลางเมือง และ *Interregnum* อีกทั้งยังเป็นกลุ่มที่มีการจัดตั้งองค์กรเพื่อเผยแพร่ความคิดผ่านผลงานที่มีจำนวนมากและเป็นระบบมากที่สุด (ดูรายละเอียดใน Frank, 1955; Haller & Davies, 1944; Pease, 1916; Wolfe, 1944; Woodhouse, 1974) และจะยังคงมีอิทธิพลกระทั่งภายหลังการรื้อฟื้นสถาบันพระมหากษัตริย์ไปแล้ว (ดูรายละเอียดใน Greaves, 1986, 1990, 1992; Lang, 1995; Finn, 1993; Robbins, 1959) นอกจากนี้ยังมีกลุ่มสุดโต่งที่พยายามเสนอทางออกใหม่ในมิติด้านเศรษฐกิจ เช่น ข้อเสนอเรื่องการทำกินที่เท่าเทียมกันของพวก Diggers หรือกลุ่มที่นำเสนอทางออกใหม่ในมิติของศาสนา เช่น ข้อเสนอปฏิเสธการทำศีลจุ่มให้แก่ทารกแรกเกิดของพวก Anabaptists การปฏิเสธอำนาจการตีความคำสอนทางศาสนาโดยพระของพวก Quakers และการปฏิเสธการบูชาและพิธีกรรมทางศาสนาแบบดั้งเดิมทั้งหมดของพวก Muggletonian เป็นต้น ข้อเสนอใหม่ ๆ ที่มีความ ‘สุดโต่ง’ เหล่านี้ได้ถูกลามไปจนกระทั่งเกิดกระแสของการตั้งคำถามและปฏิเสธสถาบันทางการเมืองและความเชื่อทั้งหลายที่ผู้คนในสังคมให้การยึดถือเดิมทั้งหมด เช่น การปฏิเสธสถาบันทางศาสนาดั้งเดิมตามแนวคิดของพวก Seekers การปฏิเสธอำนาจของศาสนจักรของพวก Ranters และการปฏิเสธการแบ่งสรรทางเศรษฐกิจโดยเฉพาะที่ทำกินในแบบเดิมของพวก Diggers (Hill, 1967, p. 11) เป็นต้น

ความคิดสุดโต่งเหล่านี้เกิดขึ้นมาในอังกฤษได้อย่างไร ในประเด็นคำถามดังกล่าวนี้ นักวิชาการส่วนใหญ่มีความคิดเห็นตรงกันว่า การบั่นพระเศียรพระเจ้า Charles I คือ รูปธรรมของการพังทลายแห่งประเพณีการปกครองรูปแบบเก่า (ancient constitution) ของอังกฤษที่วางอยู่บนสถาบันพระมหากษัตริย์ให้ล้มลงอย่างสิ้นเชิง และก่อให้เกิดสภาพที่นักวิชาการ เรียกว่า วิกฤตทางของระบอบการปกครอง

(constitutional crisis) (ดูรายละเอียดใน Aylmer, 1972; Baker & Vernon, 2012) ซึ่งลุกลามไปเป็นวิกฤตทางคุณค่าและปทัสถานต่าง ๆ ที่ผู้คนในสังคมเคยยึดถือร่วมกัน ซึ่งผูกโยงอยู่กับสถาบันพระมหากษัตริย์ทั้งสิ้น วิกฤตที่ว่านี้ก่อให้เกิดวาระเรื่องการค้นหาและออกแบบโครงสร้างการปกครองที่วางอยู่บนฐานความชอบธรรมแบบใหม่ให้ ‘ลงหลักปักฐาน’ ขึ้นในอังกฤษ และกลายเป็นประเด็นแกนกลางของข้อถกเถียงทางการเมืองในยุค *Interregnum* ซึ่งเป็นบริบทที่ทำให้ความคิดแบบสุดโต่งสามารถเจริญเติบโตและงอกงามขึ้นได้อย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน

อย่างไรก็ดี การปะปายนักคิดหรือกลุ่มของขบวนการทางการเมืองที่เกิดขึ้นในช่วงสงครามกลางเมืองอังกฤษว่าเป็นขบวนการที่ ‘สุดโต่ง’ (radical) หรือแม้แต่ ‘ก้าวหน้า’ (progressive) ถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าเป็นการเหมารวมและเป็นการอธิบายแบบย้อนหลังจากมุมมองของคนปัจจุบัน (anachronistic) เพราะความคิดของนักคิดเหล่านี้แม้จะดูก้าวหน้าเมื่อเทียบกับความคิดของคนร่วมสมัยและเทียบกับความคิดในปัจจุบัน แต่ในความเป็นจริงแล้ว นักคิดเหล่านี้ประกอบไปด้วยทั้งคนที่มีวิธีคิดแบบอนุรักษนิยม คนที่ต้องการรื้อฟื้นสถาบันพระมหากษัตริย์ และคนที่ต้องการปฏิรูปศาสนาให้บริสุทธิ์ที่มีข้อเสนอและหลักการแตกต่างกันออกไป นอกจากนี้นักคิดหลายคนที่ถูกนักประวัติศาสตร์ขนานนามว่าเป็นนักคิดที่ ‘สุดโต่ง’ แท้จริงแล้วเป็นเพียงบุคคลที่เคยประสบความล้มเหลวในการอ้างอิงความชอบธรรมจากระบบเก่ามาก่อน (Burgess, 2007, p. 63) ดังนั้นทั้งความสุดโต่งและความก้าวหน้าของคนเหล่านี้จึงอาจเกิดจากการที่พวกเขาไม่อาจประสบความสำเร็จภายใต้ระบบเก่ามากกว่าที่จะเป็นเพราะปัญหาของระบบเก่าในตัวของมันเองตั้งแต่ต้น

ทั้งนี้ ความคิดทางการเมืองอย่างใหม่ที่ก่อตัวขึ้นในช่วงสงครามกลางเมืองและ *Interregnum* และส่งผลให้เกิดการตั้งต้นและพัฒนาการเมืองที่คลี่คลายไปสู่ระบบพระมหากษัตริย์ภายใต้รัฐธรรมนูญที่วางอยู่บนหลักความเป็นใหญ่ของรัฐสภาที่เป็นประชาธิปไตยของประเทศอังกฤษ ที่บทความชิ้นนี้เลือกหยิบมาพิจารณาคือแนวคิดเรื่องอำนาจอสูงสุดของรัฐสภา (parliamentary supremacy) โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐสภาสภาสามัญที่มีเหนือองคาพยพอื่น ๆ ทางการเมือง และในขณะเดียวกันคือการสถาปนาความเหนือกว่าของอำนาจนิติบัญญัติเหนืออำนาจบริหารในฐานะอำนาจทางการเมืองสูงสุด และกลายเป็นจุดตั้งต้นของการเปลี่ยนผ่านไปสู่ระบบพระมหากษัตริย์ภายใต้รัฐธรรมนูญที่วางอยู่บนหลักความเป็นใหญ่ของรัฐสภาที่เป็นประชาธิปไตยอย่างแท้จริงในเวลาต่อมา (Gwyn, 1965, p. 37)

จากสภาพบริบทของสงครามกลางเมืองอังกฤษที่ก่อให้เกิดความคิดแบบสุดโต่งดังที่กล่าวไปในข้างต้น บทความชิ้นนี้ต้องการเสนอว่าแนวคิดเรื่องอำนาจสูงสุดของรัฐสภาสามัญที่เกิดขึ้นภายใต้บริบทเดียวกัน เป็นผลที่เกิดจากความพยายามแสวงหาทางออกทางการเมืองเพื่อแก้ไขสภาวะชะงักงันที่เกิดจากฐานคติของการปกครองแบบเดิมที่วางอยู่บนสมมูลของการใช้อำนาจที่เท่าเทียมกันสามฝ่าย คือ กษัตริย์ ขุนนาง และสามัญชนในสถาบันรัฐสภา โดยการถ่ายโอนอำนาจตัดสินใจสูงสุดและเด็ดขาดไปไว้ที่รัฐสภาสามัญ เพื่อทำหน้าที่เป็นจุดหมุนของระบอบการเมือง ซึ่งกระทำการผ่านการเผยแพร่ภาษาทางการเมืองที่วางอยู่บนฐานคติแบบใหม่ โดยบทความชิ้นนี้ต้องการชี้ให้เห็นว่า Henry Parker คือ หัวหอกคนสำคัญที่ขับเคลื่อนแนวคิดดังกล่าวพร้อมกับการปฏิเสธคำอธิบายเรื่องสมมูลทางการเมืองแบบเดิม อันเป็นสิ่งที่สามารถถดถอยออกมาให้เห็นผ่านการศึกษาด้วยวิธีการแบบประวัติศาสตร์ทางภูมิปัญญา (intellectual history) ของการใช้ภาษาทางการเมืองที่เปลี่ยนแปลงไปในช่วงก่อนและหลังสงครามกลางเมืองอังกฤษ โดยเชื่อมโยงกับข้อเสนอกเกี่ยวกับการเพิ่มหรือลดอำนาจของสถาบันทางการเมืองต่าง ๆ ในอังกฤษ ดังที่จะได้ชี้ให้เห็นในส่วนต่อไป

แนวคิดเรื่องอำนาจสูงสุดของรัฐสภา (สามัญ)

นักคิดที่ถือเป็นนักคิดคนสำคัญที่สุดในช่วงสงครามกลางเมืองที่ช่วยวางรากฐานให้แก่แนวคิดหรือทฤษฎีเรื่องอำนาจสูงสุดของรัฐสภาสามัญในอังกฤษ คือ Henry Parker⁴ นักกฎหมายประจำเขต Lincoln's Inn และเป็นที่รู้จักในฐานะนักคิดและนักเขียนใบปลิวทางการเมือง เพื่อสนับสนุนฝ่ายรัฐสภาในสงครามกลางเมืองอังกฤษ โดย Parker เริ่มเป็นที่รู้จักในแวดวงนักเคลื่อนไหวทางการเมืองจากงานเขียนเรื่อง The case of shipmony briefly discoursed ในปี ค.ศ.1640 หรือ 2 ปีก่อนหน้า

⁴ นอกจาก Parker แล้ว นักคิดอีกคนหนึ่งที่มีปรากฏหลักฐานที่เป็นร่องรอยว่าได้พัฒนาความคิดเรื่องหลักความเป็นใหญ่ของรัฐสภา คือ Charles Herle แต่งานของ Herle ที่ถูกรวบรวมไว้มีเพียง 2 ชิ้นหลัก คือ A Fuller Answer to a Treatise Written by Doctor Ferne (1642) และ An Answer to Doctor Ferne's Reply (1643) ประกอบกับ Herle ไม่ได้นำเสนอแนวคิดเรื่องความเป็นใหญ่ของรัฐสภาอย่างเป็นระบบมากเท่ากับ Parker จึงทำให้กล่าวได้ว่า Parker คือนักคิดชาวอังกฤษเพียงคนเดียวในช่วงต้นสงครามกลางเมืองที่พัฒนาแนวคิดเรื่องความเป็นใหญ่ของรัฐสภาขึ้นอย่างเป็นระบบและชัดเจนมากที่สุดผ่านงานเขียนและใบปลิวเป็นจำนวนมาก ดู (Judson, 1936, p. 165)

ที่สงครามกลางเมืองอังกฤษจะประทุขึ้น โดยงานดังกล่าวมีเนื้อหาที่เป็นการวิพากษ์วิจารณ์และปฏิเสธการเรียกเก็บเงินค่าใช้จ่าในการว่าจ้างเรือรบในลักษณะภาษีของพระเจ้า Charles I โดยตรง ซึ่งแม้พระองค์จะอ้างว่าการเรียกเก็บเงินดังกล่าวเป็นการใช้พระราชอำนาจตามจารีตประเพณีของพระมหากษัตริย์อังกฤษที่เคยมีมาแต่เดิมเพียงแต่นำมาตีความให้ครอบคลุมกว้างขวางมากขึ้น แต่ Parker กลับมองว่าการใช้พระราชอำนาจดังกล่าวพระเจ้า Charles I ได้ทำลาย ‘สมดุลทางการเมือง’ ของอังกฤษ รวมถึงละเมิดสิทธิเสรีภาพของผู้ใต้ปกครองที่ถูกบีบให้ต้องจ่ายเงินซึ่งไม่ต่างจากการเรียกเก็บภาษีดังกล่าว (Parker, 1640, pp. 46–47)

ทั้งนี้ ทางออกที่ Parker เสนอคือ การประกาศให้การใช้พระราชอำนาจในการเรียกเก็บเงินดังกล่าวเป็นสิ่งที่ขัดต่อกฎหมายเนื่องจากการเรียกเก็บเงินโดยที่ยังไม่ได้รับการยินยอมหรือเห็นชอบจากรัฐสภาเสียก่อน สิ่งนี้ย่อมสะท้อนว่าความคิดทางการเมืองของ Parker ในช่วงก่อนสงครามกลางเมืองยังคงอยู่ภายใต้วิถีคิดการทำงานของกรปกครองอังกฤษในรูปแบบเดิม นั่นคือวิถีคิดที่เชื่อในสมดุลของการปกครอง (balanced government) ที่วางอยู่ระหว่างฐานันดรแห่งแผ่นดิน (estates of the Realm) สามฝ่าย คือ พระมหากษัตริย์ (King) ขุนนาง (Lords) และสามัญชน (Commons) (ดูรายละเอียดใน Mendle, 1985; Mohl, 1933) ในรัฐสภาอังกฤษโดยเฉพาะที่ปรากฏผ่านกระบวนการตรากฎหมายที่ทั้งสามฝ่ายใช้อำนาจร่วมกัน โดย Parker อธิบายว่ากฎหมายอันชอบธรรมจะต้องมีเป้าหมายเพื่อความอยู่ดีกินดีของประชาชน หรือ *Salus populi* ซึ่งมีสถานะอยู่ “สูงสุดเหนือกฎหมายทั้งปวงของมนุษย์” (Parker, 1640, p. 7) ดังนั้น Parker จึงเสนอให้ทั้งสองฐานันดรที่เหลือในรัฐสภา คือ ขุนนางและตัวแทนของสามัญในฐานะองค์ประกอบที่มีส่วนร่วมในการปกครองใช้อำนาจของตนเพื่อเข้าไปแก้ไขปัญหที่เกิดจากการใช้พระราชอำนาจอันเกินเลยดังกล่าวของพระเจ้า Charles I เพื่อให้กฎหมายเป็นไปเพื่อความอยู่ดีกินดีของประชาชน และเพื่อให้การปกครองของอังกฤษกลับเข้าสู่สภาวะสมดุลอีกครั้งหนึ่ง

แม้ว่าในงานเขียนขึ้นดังกล่าวของ Parker รวมถึงงานเขียนชิ้นอื่น ๆ ที่เขียนขึ้นก่อนหน้าสงครามกลางเมืองอังกฤษ จะยังมิได้มีการกล่าวถึงหลักความเป็นใหญ่ของรัฐสภาอย่างชัดเจน เนื่องจาก Parker ยังคงเห็นด้วยกับนักคิดและนักการเมืองอังกฤษคนอื่น ๆ ในช่วงเวลานั้นอย่าง John Pym และ St. John ว่า รัฐสภาอังกฤษมิได้ผูกขาดอำนาจในทางนิติบัญญัติและรัฐสภาเองก็ยังคงต้องอยู่ภายใต้กฎหมายที่ตราขึ้นร่วมกับพระมหากษัตริย์ (Judson, 1936, p. 141) ดังนั้นบทบาทของรัฐสภาในงานเขียนก่อนหน้าสงครามกลางเมืองของ Parker จึงมีหน้าที่เป็นเพียงผู้ช่วยกอบกู้ความสมดุล

ของการปกครองที่มาแต่เดิมของอังกฤษให้กลับคืนมาอีกครั้งเท่านั้น

จนกระทั่งในปี ค.ศ.1642 เมื่อความขัดแย้งระหว่างพระเจ้า Charles I กับรัฐสภาดำเนินมาถึงจุดที่ทั้งสองฝ่ายไม่อาจประนีประนอมเข้าหากันได้อีกต่อไป โดยเฉพาะในกรณีที่รัฐสภาต้องการเป็นฝ่ายกุมอำนาจในการควบคุมกองทัพและอำนาจในการแต่งตั้งเสนาบดีของพระมหากษัตริย์ และเมื่อต่างฝ่ายต่างไม่ยอมอ่อนข้อให้แก่กัน ส่งผลให้ความคิดดั้งเดิมของอังกฤษเรื่องความผสมผสานกลมกลืนของฐานันดรแห่งแผ่นดินทั้งสามฝ่ายที่มีอำนาจในการตรวจสอบถ่วงดุลกันและกันนั้น ไม่อาจไปด้วยกันในทางปฏิบัติได้อีกต่อไป และในขณะเดียวกันบริบทของความขัดแย้งที่มีอาจรอมชอมของสงครามกลางเมืองอังกฤษระหว่างพระมหากษัตริย์กับรัฐสภาที่เกิดขึ้น ก็ยังเป็นการเสริมแรงและเปิดช่องให้นักคิดที่สนับสนุนรัฐสภาหาทางออกด้วยการสร้างหลักการทางการเมืองอย่างใหม่ที่ไม่เคยปรากฏขึ้นมาก่อนในอังกฤษ⁵ เพื่อที่จะสร้างความชอบธรรมให้แก่การกระทำใดใดก็ตามของรัฐสภา (Judson, 1936, p. 144) เหตุนี้ จึงอาจกล่าวได้ว่าสถานการณ์ของความขัดแย้งที่เริ่มต้นมาตั้งแต่ปี ค.ศ.1642 คือ บริบทที่บีบให้คนอย่าง Parker หันไปหาทางเลือกและคำอธิบายชุดใหม่ที่มีได้วางอยู่บนวิธีคิดเรื่องสมดุลทางการเมืองแบบเดิมที่ไม่มีผู้ใดผู้หนึ่งมีอำนาจตัดสินใจขั้นสุดท้ายในทางนิติบัญญัติอย่างเด็ดขาด และเปลี่ยนไปวางอยู่บนคำอธิบายที่ต้องการทำให้รัฐสภากลายเป็นผู้มีอำนาจตัดสินใจขั้นสุดท้ายและสูงสุดทางการเมือง อันเป็นที่มาของข้อเสนอเรื่องหลักอำนาจสูงสุดของรัฐสภาของ Parker ในช่วงปี ค.ศ.1642–1645 หรือในระหว่างที่เกิดสงครามกลางเมืองอังกฤษระลอกแรก

ในแง่หนึ่ง ข้อเสนอเรื่องหลักความเป็นใหญ่ของรัฐสภาของ Parker นับแต่ปี ค.ศ. 1642 เป็นต้นมานั้น ถือเป็นข้อเสนอที่มีเป้าประสงค์ทางการเมืองเบื้องหลังอย่างชัดเจน โดยเฉพาะเป้าหมายที่ต้องการสร้างความชอบธรรมให้กับรัฐสภาสามัญในการตรากฎหมายโดยปราศจากความยินยอมพร้อมใจของฝ่ายพระมหากษัตริย์ เพราะในช่วงก่อนหน้าสงครามกลางเมืองและก่อนหน้าที่รัฐสภาจะประกาศกฤษฎีกาว่าด้วยการคุมกองทัพ (military ordinance) ถือเป็นเรื่องที่ไม่อาจจินตนาการได้

⁵ นอกจากแนวคิดเรื่องความเป็นใหญ่ของรัฐสภาของ Parker แล้ว ในงานชิ้นคลาสสิกของ G. P. Gooch (พิมพ์ครั้งแรกในปี ค.ศ.1898) ซึ่งชี้ให้เห็นว่า บริบทของขบวนการปฏิรูปศาสนา (the Reformation) ในยุโรป และบริบทของความขัดแย้งระหว่างพระมหากษัตริย์อังกฤษกับรัฐสภาดังกล่าวได้พุ่มพักแนวคิดเรื่องประชาธิปไตยและสาธารณรัฐนิยมในอังกฤษมาตั้งแต่ช่วงศตวรรษที่ 16 ต่อต้นศตวรรษที่ 17 ให้เริ่มก่อตัวขึ้นแล้ว ดู (Gooch, 1898)

ที่รัฐสภาจะสามารถตรากฎหมายโดยไม่จำเป็นต้องได้รับความยินยอมจากพระมหากษัตริย์ บริบทที่ต่างฝ่ายต่างไม่ยอมลดราวาศอกให้แก่กันจึงทำให้ผู้ที่สนับสนุนฝ่ายรัฐสภา อย่าง Parker ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากการละทิ้งแนวคิดเรื่องสมดุลงการปกครอง ระหว่างสามฝ่ายที่เคยสนับสนุนอยู่เดิม และหันมาอธิบายการใช้อำนาจที่มีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เป็นผู้ใช้อำนาจตัดสินใจอย่างเด็ดขาดสูงสุดหรือจุดหมุนของระบอบการเมือง โดยเฉพาะในทางนิติบัญญัติ และผู้ที่ Parker มอบให้ทำหน้าที่ดังกล่าวคือรัฐสภา สามัญของอังกฤษ

ในงานเขียนเรื่อง *Observations upon some of His Majesties late answers and expresses* (1642) ถือเป็นงานชิ้นแรกที่ Parker นำเสนอความคิดอย่างใหม่ เพื่อเป็นทางออกจากสภาวะชะงักงันทางการเมืองที่ไม่มีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นผู้มีอำนาจตัดสินใจขั้นสุดท้ายอย่างเด็ดขาด ด้วยการเสนอให้รัฐสภาสามัญสามารถกระทำการเพียงลำพังได้โดยปราศจากพระมหากษัตริย์ อันเป็นแนวคิดที่ไม่เคยปรากฏขึ้นมาก่อน ในอังกฤษ แลเหตุผลที่ Parker นำมาใช้สนับสนุนการปฏิวัติทางความคิดที่ว่านี้เริ่มต้น ด้วยการย้อนกลับไปอธิบายรากฐานที่มาหรือ ‘สาเหตุ’ (cause) ทั้งในส่วนที่เป็น สัมฤทธิ์เหตุ (efficient cause) และสาเหตุที่เป็นเป้าหมายสุดท้าย (final cause) ของความชอบธรรมของอำนาจทางการเมืองใหม่ตั้งแต่ต้น โดย Parker อ้างว่า ประชาชนทั้งหลายที่เป็นตัวบุคคลที่จับต้องได้ คือที่มาที่แท้จริงของอำนาจทางการเมืองของทั้งพระมหากษัตริย์และของรัฐสภา (Parker, 1640, p. 1) และยังเป็นเป้าหมายของการใช้อำนาจทางการเมืองทั้งปวงในความหมายของ *Salus populi* อีกด้วย แต่การพิจารณาประชาชนในฐานะแหล่งที่มาของความชอบธรรมทางการเมืองทั้งปวงของ Parker ยังมีได้นำไปสู่ข้อสรุปเรื่องอำนาจอธิปไตยปวงชน (Popular sovereignty) ที่ซึ่งประชาชนสามารถใช้อำนาจทางการเมืองได้ด้วยตนเองโดยตรง แต่ Parker เสนอว่าประชาชนที่เป็นที่มาของอำนาจทางการเมืองนี้สามารถกระทำการโดยอ้อม ได้รับความยินยอมพร้อมใจอย่าง “ทรงพลังและเป็นระเบียบแบบแผน” (Parker, 1640, p. 13) ผ่านกลไกรัฐสภาเท่านั้น กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ การมองประชาชนเป็นฐานที่มาของอำนาจทางการเมืองของ Parker นำเขาไปสู่ข้อสรุปเรื่องอำนาจอธิปไตยของ รัฐสภา (parliamentary sovereignty) มีใช้อำนาจอธิปไตยปวงชน เพราะตามทรรศนะของ Parker แล้ว รัฐสภาก็คือประชาชน และประชาชนจะสามารถกระทำการได้ดี ที่สุดก็ต่อเมื่อกระทำการผ่านรัฐสภาเท่านั้น

นอกจากนี้เมื่อเปรียบเทียบคุณสมบัติในการเป็นประชาชนระหว่างรัฐสภากับพระมหากษัตริย์แล้ว Parker เห็นว่ารัฐสภาอังกฤษมีคุณสมบัติที่ถึงพร้อมกว่าที่จะเป็นผู้อำนาจตัดสินใจขั้นสุดท้ายในนามของประชาชน เพราะในทฤษฎีของ Parker แล้วรัฐสภาคือผู้ที่ปราศจากผลประโยชน์เฉพาะของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง หากแต่เป็นกลไกที่อาศัยการตัดสินใจโดยเสียงของสมาชิกส่วนใหญ่ (major part) ในรัฐสภา โดย Parker อธิบายว่า

...การตัดสินใจของสมาชิกส่วนใหญ่ในรัฐสภาคือการตัดสินใจของรัฐสภาทั้งหมด และการตัดสินใจของรัฐสภาทั้งหมดย่อมเทียบเท่าการตัดสินใจของประเทศชาติ และการตัดสินใจของประเทศชาติย่อมถือเป็นสิ่งที่ทรงพลัง คักดีสิทธิ์ และไม่สามารถถูกตั้งคำถามใดได้ และเหนือสิ่งอื่นใดย่อมไม่อาจถูกกลบฝังโดยการตัดสินใจของพระมหากษัตริย์เพียงลำพังโดยปราศจากที่ปรึกษา หรือที่โดยการตัดสินใจของพระมหากษัตริย์ที่รับฟังคำแนะนำของที่ปรึกษาในทางลับที่อยู่ต่ำกว่ารัฐสภา

(Parker, 1642, p. 9)

รัฐสภาตามตรรกะของ Parker จึงกลายเป็นสิ่งที่ถูกนำไปเชื่อมโยงและยกระดับสถานะของการตัดสินใจด้วยเสียงข้างมากในรัฐสภาให้มีค่าเท่ากับการตัดสินใจของคนทั้งชาติ และทำให้รัฐสภามีฐานะเป็นสถาบันทางการเมืองเดียวที่มีคุณสมบัติเหมาะสมที่สุดที่จะเข้ามาทำหน้าที่เป็นผู้ใช้อำนาจตัดสินใจขั้นสุดท้ายของระบอบการเมือง ซึ่งมีได้จำกัดอยู่แค่เพียงการตัดสินใจขั้นสุดท้ายในทางนิติบัญญัติเท่านั้น หากยังรวมถึงอำนาจในการตีความกฎหมายซึ่งมีนัยถึงการใช้อำนาจบริหาร (และตุลาการ) ในปัจจุบัน ที่แต่เดิมอยู่ในมือของพระมหากษัตริย์อังกฤษเป็นส่วนใหญ่ด้วยเช่นกัน กล่าวคือ

...เมื่อเกิดความคลุมเครือขึ้นในทางนิติบัญญัติและในการปกครองรัฐ จำเป็นจะต้องมีอำนาจตัดสินใจขั้นสุดท้ายที่อยู่สูงสุด ซึ่งจะต้องปรากฏอยู่ในรูปใดรูปหนึ่งระหว่าง การที่พระราชอำนาจของพระมหากษัตริย์ถูกขึ้นโดยการพิจารณาของรัฐสภา หรือการที่รัฐสภาและและศาลสถิตยุติธรรมทั้งปวงสามารถถูกเพิกถอนได้โดยการตัดสินใจ

ของพระมหากษัตริย์เพียงลำพัง ดังนั้นจึงไม่มีสิ่งใดหนักแน่นเพียงพอที่จะปฏิเสธการใช้อำนาจตัดสินใจสูงสุดที่เบ็ดเสร็จเด็ดขาดของรัฐสภาได้ (Parker, 1642, p. 36)

นอกจากนี้ ข้อความข้างต้นยังสะท้อนว่าการตัดสินใจขั้นสุดท้ายของรัฐสภายังมีลักษณะของการใช้อำนาจอย่าง ‘เบ็ดเสร็จเด็ดขาด’ (arbitrary) อีกด้วย โดยคำว่าเบ็ดเสร็จเด็ดขาดนี้มีนัยที่แฝงอยู่สองประการ นัยแรก คือ การที่รัฐสภาโดยลำพังมีอำนาจที่จะประกาศกฎหมายที่ซึ่ง “สิทธิของทั้งพระมหากษัตริย์และปวงชนล้วนตกอยู่ภายใต้ความพึงพอใจของรัฐสภา” (Parker, 1642, p. 45) และนัยที่สอง คือ รัฐสภาไม่ต้องตกอยู่ภายใต้ข้อผูกมัดหรือกฎหมายที่ตนเองเป็นผู้ตราขึ้น โดย Parker ให้เหตุผลว่ารัฐทุกรัฐจำเป็นต้องมีองค์กรใดองค์กรหนึ่งคอยทำหน้าที่ใช้อำนาจตัดสินใจขั้นสุดท้ายอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดโดยที่ไม่มีผู้ใดโต้เถียงได้เสมอ เปรียบได้กับการที่มนุษย์ทุกคนมีอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาดที่จะตัดสินใจและบงการชีวิตและร่างกายของตนเองและคงไม่มีมนุษย์คนใดรังเกียจตัวเองที่สามารถกระทำการเช่นนั้นได้ ดังนั้นอำนาจตัดสินใจขั้นสุดท้ายที่ว่านี้จึงมิใช่สิ่งที่น่ารังเกียจแต่เพียงฉาบฉวย หากเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องมีทั้งในยามปกติและโดยเฉพาะอย่างยิ่งในยามวิกฤตที่บ้านเมืองกำลังอยู่ในสภาวะชะงักงันและไม่ลงรอยระหว่างสองฝ่าย แต่การจะนำอำนาจตัดสินใจที่ว่านี้ไปฝากไว้ในมือของเอกบุคคลหรือคณะบุคคลบางกลุ่มย่อมจัดเป็นเรื่องที่น่าอับอาย ในขณะที่การฝากอำนาจนี้ไว้ที่รัฐสภาสามัญกลับไม่ก่อให้เกิดอับอาย เพราะ “รัฐสภาไม่ใช่ทั้งเอกบุคคลหรือคณะบุคคล เพราะรัฐสภาคือรัฐ” (Parker, 1642, p. 34)

จากมุมมองที่อธิบายไปข้างต้น อาจกล่าวได้ว่าบริบททางการเมืองในปี ค.ศ.1642 คือ ปัจจัยสำคัญที่ทำให้คนอย่าง Parker เลือกที่จะหันหลังให้การปกครองอันสมดุลง่ายแบบเดิมของอังกฤษที่วางอยู่บนความคิดเรื่องฐานันดรแห่งแผ่นดินที่เท่าเทียมกันสามฝ่ายในอดีต และหันมาสนับสนุนการปกครองที่มีองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งทำหน้าที่เป็นจุดหมุนของระบอบการเมืองที่มีอำนาจอย่างชัดเจนและเด็ดขาด จนกระทั่งก่อให้เกิดแนวคิดเรื่องหลักความเป็นใหญ่ของรัฐสภาสามัญหรืออำนาจอธิปไตยของรัฐสภาขึ้นในประเทศอังกฤษเป็นครั้งแรก

แต่เมื่อบริบททางการเมืองเกิดการเปลี่ยนแปลงขนาดใหญ่ขึ้นอีกครั้งเมื่อรัฐสภาพลิกเป็นฝ่ายได้เปรียบในสงครามกลางเมืองอังกฤษ ประกอบกับการทำหน้าที่ของรัฐสภาสามัญภายใต้ข้ออ้างเรื่องหลักความเป็นใหญ่ของรัฐสภาดังกล่าวได้ทำให้รัฐสภาใช้อำนาจบางอย่างอย่างเด็ดขาดยิ่งกว่าเมื่อครั้งพระเจ้า Charles I ยกตัวอย่าง

เช่น การบังคับเรียกเก็บภาษีประเภทใหม่หรือประเภทเก่าในปริมาณที่มากขึ้น หรือการบังคับให้เกณฑ์ทหาร ซึ่งล้วนแล้วแต่กระทำในนามของประชาชนชาวอังกฤษ ผ่านรัฐสภาทั้งสิ้น สภาการณดังกล่าวทำให้นักคิดในฝ่ายตรงข้ามคือบรรดาผู้จงรักภักดีต่อสถาบันพระมหากษัตริย์มองว่า การใช้อำนาจภายใต้หลักอำนาจสูงสุดของรัฐสภากลับกลายเป็นการทำลายเสรีภาพของผู้ใต้ปกครองรวมถึงเสรีภาพของพระมหากษัตริย์อังกฤษ อันเป็นสิ่งที่รัฐสภาเคยนำมาใช้อ้างเพื่อต่อต้านพระเจ้า Charles I ในอดีต ส่งผลให้ฝ่ายผู้จงรักภักดีกลุ่มนี้กลับกลายเป็นผู้ที่ออกมาต่อต้านการใช้อำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาดของรัฐสภา โดยอ้างว่าต้องการพิทักษ์เสรีภาพของผู้ใต้ปกครองและเรียกร้องให้มีการทวนกลับคืนไปสู่การปกครองที่วางอยู่บนสมดุลระหว่างสามฝ่ายดังเดิม ในขณะที่ผู้จงรักภักดีอีกบางส่วนก็หันมาใช้คำอธิบายแบบเดียวกันสนับสนุนอำนาจของพระมหากษัตริย์ในฐานะจุดหมุนของระบอบผู้มีอำนาจตัดสินใจสูงสุดแทน (รายละเอียดของข้อถกเถียงดังกล่าว ดู Wootton, 1986; Mendle, 2007, pp. 175–191) ส่วนนักคิดที่สนับสนุนฝ่ายรัฐสภาที่แต่เดิมเคยต่อต้านการใช้อำนาจเบ็ดเสร็จของกษัตริย์มาบัดนี้ได้กลับกลายเป็นผู้ที่สร้างความชอบธรรมให้กับการใช้อำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาดของรัฐสภาแทน (Judson, 1936, p. 154)

ภายใต้สภาวะกลับหัวกลับหางเช่นนี้ ได้ทำให้ Parker และงานเขียนในช่วงปี ค.ศ.1644–1645 โดยเฉพาะงานที่ชื่อว่า *Jus populi* ของ Parker เน้นไปที่การอธิบายเหตุผลเพื่อสร้างความชอบธรรมให้แก่การใช้อำนาจแบบเด็ดขาดภายใต้หลักอำนาจสูงสุดของรัฐสภาสามัญอังกฤษ และหนึ่งในเหตุผลที่ Parker เลือกนำมาใช้ คือ เหตุผลที่เกี่ยวข้องกับ ‘ความจำเป็น’ (necessity) ของการที่จะต้องมืองค์กรหนึ่งที่คอยทำหน้าที่ปกป้องรักษารัฐ (preserving the state) ในสภาวะสงครามกลางเมือง อย่างไรก็ตามแตกต่างจากมนุษย์ในสภาวะแรกเริ่มที่ไม่มีความต้องการอื่นใดที่เหนือไปกว่าความต้องการปกป้องรักษาตัวเองให้รอด (self-preservation) โดย Parker อธิบายสภาวะของมนุษย์หลังจากการตกสวรรค์ (the Fall) ตามพระคัมภีร์ไบเบิลว่า

...ธรรมชาติของมนุษย์ถูกทำให้เลวทรามนับตั้งแต่การตกสวรรค์ของอาดัมเป็นต้นมา ความทุกขเวทนาทุกประเภทจึงเกิดขึ้นกับพวกเราที่มาอยู่รวมกันภายใต้บาปกำเนิด เพราะไม่มีสิ่งมีชีวิตชนิดใดในปัจจุบันที่จะไร้ซึ่งอารยธรรมและไม่เชื่อกราบ มากเสียจนกระทั่งไม่ควรมาอยู่ด้วยกันหรือไม่ควรมาอยู่รวมกันเป็นสังคมมากไปกว่ามนุษย์อีกแล้ว

ในขณะที่สัตว์อย่างหมาป่ากับหมีสามารถใช้ชีวิตอยู่ได้โดยไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับหมาป่าหรือหมีตัวอื่น แต่มนุษย์กลับไม่สามารถใช้ชีวิตได้โดยปราศจากมนุษย์คนอื่น ๆ แต่กระนั้นก็ไม่มีหมาป่าหรือหมีตัวไหนที่ตกต่ำ ก้าวร้าว และสามารถทำลายล้างสิ่งมีชีวิตชนิดเดียวกันได้มากเท่ากับมนุษย์อีกแล้ว ในบางแง่มนุษย์จึงดูเหินห่างจากความเป็นชุมชน การเมืองเสียยิ่งกว่าเหล่าปีศาจร้าย เพราะแม้ปีศาจจะเป็นเทวดาที่ตกสวรรค์ แต่ด้วยความแตกต่างตามธรรมชาติของพวกเขาก็ทำให้เหล่าปีศาจสามารถใช้ชีวิตร่วมกันได้โดยไม่เกิดสภาวะไร้ระเบียบ และหลีกเลี่ยงความสับสนวุ่นวายในหมู่พวกเขาซึ่งเป็นสิ่งที่พวกเขาพยายามทำให้เกิดขึ้นกับมวลมนุษย์ เพราะในระหว่างมนุษย์ด้วยกันเอง กลับไม่ปรากฏสิ่งอื่นใดให้เห็นนอกจากความเป็นศัตรูระหว่างกันของมนุษย์ที่ถูกสถาปนา ดังนั้นการที่อริสโตเติลกล่าวว่า มนุษย์มารวมตัวกันโดยสัญชาตญาณตามธรรมชาติโดยมีเป้าหมายเพื่อความสวัสดีสุข เพราะมนุษย์คือสิ่งมีชีวิตที่สามารถสื่อสารด้วยเหตุผลระหว่างกันและเพราะความจำเป็นและความปลอดภัยร่วมกันของมนุษย์ แต่สิ่งที่อริสโตเติลกล่าวไว้คือการกล่าวในสิ่งที่พวกเราควรจะเป็น มากกว่าจะเป็นการกล่าวในสิ่งที่พวกเราเป็นอยู่จริง ๆ อริสโตเติลบอกกับเราว่าพวกเราถูกสร้างขึ้นมาได้อย่างไร แทนที่จะบอกว่าพวกเราตกต่ำถึงเพียงนี้ในปัจจุบันได้อย่างไร ดังนั้นเราจึงต้องย้อนกรณกลับไปว่า ความจำเป็นคือสิ่งที่是一切ทั้งรากฐานและเป้าหมายของการเมือง

(Parker, 1644, pp. 42–43)

ทฤษฎีเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ รวมถึงที่มาของชุมชนทางการเมืองของ Parker ในแง่หนึ่งจึงเป็นคำอธิบายที่ใกล้เคียงกับคำอธิบายของ Thomas Hobbes ในเวลาต่อมาอย่างมาก (Judson, 1936, pp. 160, 164) โดยเฉพาะการอธิบายการกำเนิดรัฐด้วยเหตุผลของ ‘ความจำเป็น’ เพื่อปกป้องรักษามนุษย์ให้รอดจากน้ำมือของมนุษย์ด้วยกันเอง แต่การปกป้องรักษาตัวเองของมนุษย์ที่ว่านี้ไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์แต่ละคนกระทำกันได้ด้วยตนเองเพราะการกระทำเช่นนั้นย่อมจะก่อให้เกิดสภาวะที่สับสนอลหม่านหรืออนาธิปไตย ดังนั้นรัฐหรือรัฐบาลจึงมีขึ้นในฐานะเครื่องมือที่จำเป็นต่อการปกป้องรักษาชีวิตมนุษย์ให้อยู่รอดแทนตัวมนุษย์แต่ละคนเองซึ่งเป็นเป้าหมายพื้นฐานและจำเป็นที่สุดโดยธรรมชาติ โดยมีพาดึงกล่าวถึงยามที่บ้านเมืองกำลัง

ตกอยู่ในภาวะระส่ำระสาย โดยผู้ที่เข้ามาทำหน้าที่แทนเครื่องมือดังกล่าวได้ดีที่สุด (true medium) ในทฤษฎีของ Parker ก็คือรัฐสภาสามัญมีใช้สถาบันพระมหากษัตริย์ และมนุษย์แต่ละคนภายในรัฐจะสามารถปกป้องรักษาตนเองได้ก็ต่อเมื่อพวกเขากระทำการผ่านรัฐสภาเท่านั้น (Parker, 1644, p. 20)

ถึงแม้ Parker จะปฏิเสธการใช้อำนาจเด็ดขาดสูงสุดที่อยู่ในมือพระมหากษัตริย์ เขากลับมองว่า ‘ความจำเป็น’ ของประเทศอังกฤษ โดยเฉพาะความจำเป็นที่จะต้องปกป้องรักษารัฐทำให้รัฐสภาสามัญกลายเป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุดที่จะใช้อำนาจดังกล่าวได้โดยที่ไม่กระทบกระเทือนเสรีภาพและความมั่นคงปลอดภัยของประชาชน คำถามที่ตามมาทันทีคือ เหตุใดอำนาจรูปแบบเดียวกันของเอกบุคคลและคณะบุคคลจึงก่อให้เกิดผลกระทบต่อเสรีภาพและความมั่นคงปลอดภัยของประชาชนที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงในสายตาของ Parker เพราะหากปราศจากคำอธิบายดังกล่าวแล้ว ตัว Parker และข้อเสนอของเขาย่อมมีสถานะเป็นเพียงเครื่องมือในการสร้างความชอบธรรมของผู้มีอำนาจทางการเมืองที่วางอยู่บนหลักการที่มีหลายมาตรฐาน และเลือกปฏิบัติตามจุดยืนทางการเมืองและมีวาระซ่อนเร้นอย่างเลี่ยงไม่ได้

ทั้งนี้ Parker อธิบายความเหมาะสมของรัฐสภาด้วยการอ้างสิ่งที่เรียกว่า ‘เหตุผลแห่งรัฐ’ (reason of state) ซึ่งเป็นสิ่งที่ควบคุมและชี้นำการตัดสินใจของรัฐสภาให้มีสถานะเป็นการตัดสินใจที่วางอยู่บนผลประโยชน์ส่วนตัวในระดับที่น้อยกว่าสถาบันทางการเมืองอื่น นอกจากนี้เหตุผลของรัฐยังมีเป้าหมายสำคัญอยู่ที่การปกป้องรักษารัฐให้อยู่รอดต่อไปเป็นหลัก การตัดสินใจภายใต้เหตุผลของรัฐจึงจำเป็นต้องอยู่เหนือกฎหมายและไม่สมควรที่จะถูกเหนี่ยวรั้งด้วยตัวบทกฎหมายหรือจารีตประเพณีการปกครองใดใดทั้งในยามที่บ้านเมืองปรกติ และโดยเฉพาะในยามที่บ้านเมืองเกิดความแตกแยกไร้เอกภาพ ด้วยเหตุนี้ การใช้อำนาจอันเบ็ดเสร็จเด็ดขาด

...จึงเป็นสิ่งที่อันตรายหากอยู่ในมือของเอกบุคคล หรือคณะบุคคลจำนวนน้อยเท่านั้น แต่ไม่เคยเป็นอันตรายหากตกอยู่ในมือของรัฐสภาไม่ว่าจะในยามใดก็ตาม โดยเฉพาะในยามที่บ้านเมืองระส่ำระสาย อำนาจดังกล่าวไม่เพียงแต่ไม่ก่อให้เกิดโทษ หากยังถือเป็นสิ่งจำเป็นอีกด้วย... การนำอำนาจแบบเบ็ดเสร็จเด็ดขาดไปไว้ในมือสภาขุนนางและสภาสามัญจึงถือเป็นเรื่องธรรมชาติและมีประโยชน์ในทุกสถานการณ์ และการใช้อำนาจนี้ภายใต้การกำกับของเหตุผลแห่งรัฐ

ในยามที่อันตรายและความทุกข์ยากปรากฏอยู่ทั่วไปจึงเป็นสิ่งที่จำเป็น
อย่างยิ่งและไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

(Parker, 1643, pp. 29–30)

กระนั้น การมอบอำนาจแบบเบ็ดเสร็จเด็ดขาดและอำนาจอธิปไตยไว้ในมือของ
รัฐสภาภายใต้การชี้นำของสิ่งที่เรียกว่าเหตุผลแห่งรัฐของ Parker ก็ได้แปลว่า
การตัดสินใจของรัฐสภามีลักษณะเป็นลัทธิปาณิยาที่ไม่มีวันผิดพลาด เพราะแม้แต่ตัว
Parker เองก็ยอมรับว่าการตัดสินใจภายใต้เหตุผลของรัฐเพื่อปกป้องรักษารัฐของ
ตัวรัฐสภาสามัญอาจเกิดความผิดพลาดขึ้นได้ในบางครั้ง เพียงแต่ความผิดพลาด
ที่ว่านี้เป็นความผิดพลาดที่มีโอกาสเกิดขึ้นน้อยกว่าความผิดพลาดที่เกิดจาก
เอกบุคคผลอย่างพระมหากษัตริย์ ซึ่งสาเหตุที่ทำให้ Parker อธิบายเช่นนี้เป็นเพราะ
ความชอบธรรมในการใช้อำนาจตามหลักความเป็นใหญ่ของรัฐสภาตามทฤษฎีของ
Parker ไม่ได้วางอยู่บนเหตุผลที่เหนือธรรมชาติอย่างแนวคิดเรื่องเทวสิทธิ์ของ
พระมหากษัตริย์ที่อิงกับพระผู้เป็นเจ้าที่ทรงเป็นลัทธิปาณิยา (omnipotence) อันทำให้
การตัดสินใจของพระมหากษัตริย์ไม่มีวันผิดพลาดตามไปด้วย ซึ่งในขณะเดียวกัน
ย่อมเป็นการเปิดช่องให้เกิดการตั้งคำถามได้หากพระมหากษัตริย์กระทำในสิ่งที่
ผิดพลาดอย่างชัดเจนขึ้นมา ในขณะที่แนวคิดเรื่องความเป็นใหญ่ของรัฐสภาของ
Parker กลับวางอยู่บนเหตุผลทางโลกที่วางอยู่บนความต้องการขึ้นพื้นฐานของมนุษย์
นั่นคือความต้องการปกป้องรักษาตนเองให้รอดที่ถึงแม้จะมีความเบ็ดเสร็จเด็ดขาด
เพียงใดก็ยังมีโอกาสผิดพลาดได้ อันเป็นช่องทางที่ทำให้คนอย่าง Parker มีข้ออ้าง
ในการอธิบายความผิดพลาดในการตัดสินใจของรัฐสภาที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต
ด้วยเหตุนี้จึงไม่แปลกนักวิชาการอย่าง Judson จะตีความข้อเสนอของ Parker ว่าเป็น
ข้อเสนอที่วางอยู่บนวิธีคิดแบบลัทธินิยม (realism) ทางการเมือง (Judson, 1936, p. 159)

กล่าวโดยสรุป หลักความเป็นใหญ่ของรัฐสภาของ Henry Parker ได้เกิดขึ้น
ท่ามกลางบริบทของความขัดแย้งระหว่างพระมหากษัตริย์และรัฐสภาในช่วง
สงครามกลางเมืองในประเด็นเรื่องผู้มีอำนาจตัดสินใจขั้นสุดท้ายอย่างเบ็ดเสร็จ
เด็ดขาดทางการเมืองโดยเฉพาะในทางนิติบัญญัติ ซึ่งไม่สามารถตอบได้ด้วยชุด
คำอธิบายแบบเดิมเรื่องการปกครองแบบผสมที่ได้ดุลระหว่างฐานันดรแห่งแผ่นดิน
ที่เท่าเทียมกัน ส่งผลให้ Parker ยกสถานะของรัฐสภาให้กลายเป็นจุดหมุนหนึ่งเดียว
ของระบอบการเมืองในฐานะผู้มีอำนาจตัดสินใจขั้นสุดท้ายทางการเมืองในทุก ๆ เรื่อง
ด้วยเหตุผลว่ารัฐสภาคือสถาบันทางการเมืองเดียวที่ได้รับอาณัติและสามารถกระทำ

การแทนประชาชน ซึ่งเป็นแหล่งที่มาของความชอบธรรมในการใช้อำนาจทางการเมืองทั้งปวง อำนาจอธิปไตยในพระคัมภีร์ของ Parker จึงเป็นอำนาจอธิปไตยของรัฐบาลที่อ้างอิงไปที่ปวงชน และทำให้รัฐบาลอังกฤษโดยเฉพาะสภาสามัญมีค่าเท่ากับประชาชนและรัฐ โดยที่มีอำนาจออยู่เหนือทั้งกฎหมาย สิทธิ และอำนาจขององคตพพอื่น ๆ ทั้งปวงทั้งในยามปรกติและโดยเฉพาะอย่างยิ่งในสภาวะคับขัน เนื่องจากรัฐสภามีหน้าที่ปกป้องรักษารัฐให้รอด ดังนั้นการตัดสินใจใดใดก็จามของรัฐบาลที่วางอยู่บนสิ่งที่เรียกว่า ‘เหตุผลแห่งรัฐ’ ซึ่งมีขึ้นเพื่อเป้าหมายพื้นฐานหนึ่งเดียวคือการปกป้องรักษารัฐให้อยู่รอด จึงเป็นการตัดสินใจที่สามารถล้มล้างหรือแก้ไขได้ทุกสิ่ง และถือเป็นการตัดสินใจที่เด็ดขาดและไม่มีผู้ใดสามารถโต้แย้งหรืออุทธรณ์ใดใดได้อันเป็นความเบ็ดเสร็จเด็ดขาดที่ Parker อ้างวาคือ ‘ความจำเป็น’ ทางการเมืองที่มีอยู่ในทุกรัฐ⁶ ซึ่งสิ่งนี้จะมีความปลอดภัยต่อประชาชนมากที่สุดหากอำนาจดังกล่าวอยู่ในมือของคณะบุคคลอย่างรัฐสภาสามัญมากกว่าที่จะอยู่ในมือของเอกบุคคลหรือคณะบุคคลในรูปแบบอื่น แต่กระนั้นก็ได้แปลว่ารัฐสภาามีความเป็นสัพพัญญูที่ไม่มีความผิดพลาด เพียงแต่โอกาสที่จะเกิดความผิดพลาดขึ้นจากรัฐสภานั้นน้อยกว่าและเป็นการผิดพลาดที่ก่อให้เกิดโทษต่อเสรีภาพและความมั่นคงปลอดภัยของประชาชนที่น้อยกว่าความผิดพลาดที่เกิดจากพระมหากษัตริย์ อย่างไรก็ตาม แม้หลักความเป็นใหญ่ของรัฐบาลของ Parker จะยังมีได้หยั่งรากลงในการเมืองอังกฤษโดยทันที แต่พัฒนาการที่เกิดขึ้นหลังจากสงครามกลางเมืองและ *Interregnum* ของอังกฤษยอมพิสูจน์ให้เห็นได้เป็นอย่างดีว่า ท้ายที่สุดแล้ว หลักการดังกล่าวของ Parker ได้ค่อย ๆ ถูกนำไปผนวกให้กลายเป็นส่วนหนึ่งของหลักการพื้นฐานของระบอบการปกครองของประเทศอังกฤษซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีในปัจจุบัน (Judson, 1936, p. 165) และทำให้ความคิดทางการเมืองดังกล่าวของ Parker ถือเป็นการมรดกจากการปฏิวัติความทางการเมืองขึ้นสำคัญที่เกิดขึ้นในช่วงสงครามกลางเมืองอังกฤษอย่างแท้จริง

นอกจากข้อเสนอของ Parker ในช่วงสงครามกลางเมืองแล้ว หลักฐานที่สำคัญที่สุดอีกชิ้นหนึ่งที่แสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงจากคำอธิบายเรื่องจำนวนของฐานันดรแห่งแผ่นดินที่เท่าเทียมกันของรัฐบาล ไปสู่การอ้างความชอบธรรมใหม่จากฐานันดรเรื่องอำนาจสูงสุดของรัฐบาลสามัญที่มาจากประชาชนชาวอังกฤษ คือ กฎบัตรฉบับหนึ่ง

⁶ แนวคิดดังกล่าวของ Parker คล้ายกับสิ่งที่นักรัฐศาสตร์ในเวลาต่อมาเรียกว่าปรากฏการณ์ของการออกแบบสถาบันทางการเมืองให้มี ‘ผู้เผด็จการตามรัฐธรรมนูญ’ (constitutional dictatorship) โดยเฉพาะในยามที่บ้านเมืองเกิดวิกฤต ซึ่งมีมาตั้งแต่สมัยสาธารณรัฐโรมันจนกระทั่งถึงประชาธิปไตยสมัยใหม่ในปัจจุบัน ดู (Rossiter, 2002)

ของพวก Levellers ที่เสนอต่อรัฐสภาสามัญในช่วงเวลาที่เรียกว่า ‘รัฐสภาอายุยืน’ (Long Parliament) โดยเป็นฎีกาฉบับลงวันที่ 11 กันยายน ค.ศ.1648 หรือสามเดือนก่อนหน้าเหตุการณ์การกวาดล้างสมาชิกรัฐสภาอายุยืนของฝ่ายกองทัพ และสี่เดือนก่อนหน้าการพิพากษาประหารชีวิตพระเจ้า Charles I โดยพวก Levellers ได้ยื่นฎีกาเพื่อประท้วงการกระทำของสมาชิกเสียงข้างมากของรัฐสภาที่พยายามเปิดเจรจากับพระเจ้า Charles I และถวายคืนพระราชอำนาจหลายอย่างกลับคืนไปให้พระองค์ โดยชี้ให้เห็นว่าตลอดระยะเวลาของสงครามกลางเมืองที่ผ่านมา ฝ่ายรัฐสภาสามัญได้สถาปนาอำนาจสูงสุดของตนเองขึ้น ดังนั้นเมื่อฝ่ายรัฐสภาได้รับชัยชนะในสงครามกลางเมืองอย่างเด็ดขาดแล้ว ย่อมไม่สมควรที่จะนำอำนาจดังกล่าวไปถวายคืนพระมหากษัตริย์ซึ่งจะทำให้การเมืองอังกฤษไปกลับไปอยู่ในสภาวะฐานันดรแห่งแผ่นดินอันสมดุลงามฝ่ายที่มีผู้มีอำนาจสูงสุดหลายแหล่งอย่างคลุมเครืออีกครั้งหนึ่ง ดังนั้นรัฐสภาสามัญสมควรจะตั้งต้นประเพณีการปกครองอย่างใหม่ที่มีความแน่นอนชัดเจนขึ้น โดยยืนยันกันว่ารัฐสภาสามัญคือจุดหมุนและผู้มีอำนาจตัดสินใจขั้นสุดท้ายในระบอบการเมือง (Wolfe, 1944, p. 280) ซึ่งรูปธรรมของข้อเสนอดังกล่าวที่พวก Levellers กล่าวไว้ในฎีกาฉบับนี้ก็คือ การเสนอให้ยกเลิกพระราชอำนาจในการตัดทอนร่างกฎหมาย (negative voice) ที่ตราโดยรัฐสภาสามัญของทั้งพระมหากษัตริย์และสภาขุนนาง อันเป็นข้อเสนอที่พวก Levellers เคยเสนอมาแล้วหลายปีก่อนหน้านี้ และหากข้อเสนอดังกล่าวของพวก Levellers สัมฤทธิ์ผลในเวลานั้นได้จริง ก็ย่อมจะนำไปสู่เกิดผลลัพธ์ที่เทียบเท่ากับการยืนยันอำนาจของรัฐสภาสามัญเหนือพระมหากษัตริย์ที่เกิดขึ้นจริงภายหลังการปฏิวัติอันรุ่งโรจน์ในปี ค.ศ.1688 หรืออีกสี่ทศวรรษต่อมา รวมถึงการยืนยันอำนาจของสภาสามัญเหนือสภาขุนนางที่เกิดขึ้นภายหลังวิกฤตการออกพระราชบัญญัติปกครองตนเองในปี ค.ศ.1911 หรือในอีกเกือบสามศตวรรษต่อมา (Wolfe, 1944, p. 280)

กล่าวอีกนัยหนึ่ง ฎีกาของพวก Levellers ฉบับนี้ ย่อมสะท้อนความพยายามในทางปฏิบัติที่จะทำให้หลักความเป็นใหญ่ของรัฐสภาของ Parker ลงหลักปักฐานในการเมืองอังกฤษ หลังจากที่ได้เริ่มหยั่งรากมาแล้วเป็นเวลากว่า 6 ปี นับแต่เริ่มต้นสงครามกลางเมือง โดยเฉพาะข้อความที่ว่า

...พวกเราได้พิจารณาแล้วว่ารัฐสภาสามัญอันทรงเกียรติแห่งนี้ คือ ผู้ถือครองอำนาจสูงสุดของประเทศอังกฤษ เพราะเป็นสภาที่ประชาชนได้เลือกสรรมาและทำหน้าที่เป็นตัวแทนของประชาชน รัฐสภาสามัญจึงมีอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาดที่จะปิดปากความทุกข์ยากของประชาชน และอ้างไว้ซึ่งความมั่นคงปลอดภัย ดังนั้น พระมหากษัตริย์จึงมีสถานะเป็นเพียงหัวหน้าของเจ้าหน้าที่บ้านเมืองของราชอาณาจักรแห่งนี้เท่านั้น และต้องรับผิดชอบต่อรัฐสภาสามัญแห่งนี้ (ซึ่งเป็นตัวแทนของปวงชนผู้ซึ่งเป็นหรือสมควรเป็นแหล่งที่มาของอำนาจอันชอบธรรมทั้งปวง)... ด้วยเหตุนี้จึงเป็นไปได้ที่เราจะเชื่อว่า จะสามารถมีความมั่นคงปลอดภัยหรือเสรีภาพใดใดเกิดขึ้นในชาติที่ปกครองโดยผู้มีอำนาจสูงสุดถึง 2 หรือ 3 แหล่งได้จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อประสบการณ์ที่เพิ่งผ่านมาได้ชี้ให้เห็นแล้วว่า พวกเขาเหล่านั้น มิได้มองเกี่ยวกับเสรีภาพและความมั่นคงปลอดภัย เช่นไร

(Wolfe, 1944, pp. 283-284)

ข้อความดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความคิดที่พยายามแตกหักกับวิธีคิดแบบฐานันดรแห่งแผ่นดินที่มีความเท่าเทียมกันแบบเดิมในอังกฤษ โดยเฉพาะในแง่ของอำนาจสูงสุดคืออำนาจในทางนิติบัญญัติของระบอบราชาธิปไตยแบบผสมที่มีมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์ Tudor ว่าได้เปิดช่องให้ทั้งสถาบันพระมหากษัตริย์และสภาขุนนางกระทำการที่เป็นการละเมิดเสรีภาพและความมั่นคงปลอดภัยของประชาชน ซึ่งจะต้องถูกยกเลิกไปและแทนที่ด้วยการให้สภาสามัญถือครองอำนาจสูงสุดในทางนิติบัญญัติที่ว่านี้แต่เพียงผู้เดียวในลักษณะของการเป็นผู้มีอำนาจตัดสินใจขั้นสุดท้ายของระบอบการเมือง กล่าวอีกนัยหนึ่งคือการสถาปนาอำนาจสูงสุดของรัฐสภาสามัญขึ้นแทนการใช้อำนาจร่วมกันอย่างคลุมเครือของสามฝ่ายแบบเดิม ซึ่งการจะทำเช่นนั้นได้ในทางปฏิบัติ พวก Levellers ได้เสนอให้มีการปรับแก้กลไกทางสถาบันทางการเมืองที่เป็นรูปธรรมทั้งสิ้น 27 ประการ โดยมีใจความสำคัญอยู่ที่ข้อเสนอข้อที่ 1-3 ซึ่งเสนอให้รัฐสภาสามัญยกเลิกอำนาจที่ดัดทานร่างกฎหมายของทั้งพระมหากษัตริย์และสภาขุนนาง และการเสนอให้ออกกฎหมายเลือกตั้งสมาชิกรัฐสภาใหม่ทุก ๆ 1 ปี (จากเดิม 3 ปีในขณะนั้น) รวมถึงกฎหมายกำหนดระยะเวลาที่แน่นอนในการประชุมและการยุบสภาไม่ให้เป็นไปตามอำเภอใจของพระมหากษัตริย์อีกต่อไป แต่ให้เป็นไปตามการตัดสินใจของรัฐสภาเอง (Wolfe, 1944, p. 287) ซึ่งกว่าที่สิ่งสุดท้ายนี้จะเกิดขึ้นจริง

ก็ต้องรออีกกว่า 363 ปีต่อมา เมื่อรัฐสภาอังกฤษประกาศใช้พระราชบัญญัติ ‘Fixed-term Parliament Act 2011’

อาจกล่าวได้ว่า ฎีกาของพวก Levellers ในวันที่ 11 กันยายน ค.ศ.1648 นี้ คือ บรรพบุรุษของหลักความเป็นใหญ่ของรัฐสภาสามัญอังกฤษ และเป็นการวางหมุดหมาย ตั้งต้นให้แก่ความพยายามที่จะทำให้หลักการดังกล่าวลงหลักปักฐานขึ้นในเมือง อังกฤษ ด้วยการนำเสนอทางเลือกที่เป็นรูปธรรมและเป็นระบบขึ้นเป็นครั้งแรก ซึ่งแม้ว่าฝ่ายกองทัพนำโดย Oliver Cromwell และ Henry Ireton รวมถึงรัฐสภาจะไม่ได้ นำข้อเสนอเกี่ยวกับการจัดวางกลไกและปฏิรูปสถาบันทางการเมืองในรายละเอียด ตามฎีกาดังกล่าวของพวก Levellers ไปปรับใช้จริงทั้งหมด แต่อย่างน้อย หากพิจารณา การกระทำของรัฐสภาอายุยี่สิบและรัฐสภา โดยสมาชิกที่เหลืออยู่ในเวลาต่อมา จนกระทั่งถึงการรื้อฟื้นสถาบันพระมหากษัตริย์ในปี ค.ศ. 1660 ที่ประสบความสำเร็จ ตามลำดับ ย่อมจะพบว่า หลักการอำนาจสูงสุดของรัฐสภาเหนือองคาพยพทางการเมือง อื่น ๆ ของระบอบภายในฎีกาของพวก Levellers แท้จริงแล้วได้ถูกนำไปปฏิบัติและใช้ เป็นฐานความชอบธรรมให้แก่การกระทำหลายอย่างของรัฐสภาอายุยี่สิบและรัฐสภา ที่เหลืออยู่อย่างต่อเนื่อง เริ่มตั้งแต่การใช้อำนาจนี้พิพากษาประหารชีวิตพระเจ้า Charles I การยกเลิกสภาขุนนาง การเปลี่ยนแปลงระบอบการเมืองอังกฤษ เป็นสาธารณรัฐ และรวมถึงการรื้อฟื้นสถาบันพระมหากษัตริย์และยุติบทบาทของ กองทัพประจำการในปี ค.ศ.1660 ซึ่งล้วนแล้วแต่วางอยู่บนการใช้อำนาจของรัฐสภา สามัญที่มาจากรากฐานความชอบธรรมรูปแบบเดียวกันทั้งสิ้น

นอกจากนี้ ยังปรากฏหลักฐานที่เป็นลายลักษณ์อักษรว่า ในวันที่ 4 มกราคม 1649 หรือ 26 วันก่อนที่รัฐสภาจะพิพากษาประหารชีวิตพระเจ้า Charles I รัฐสภาสามัญ โดยสมาชิกที่เหลืออยู่ (Rump Parliament) ได้ออกแถลงการณ์ภายใต้ข้อความอันมี ใจความสำคัญเดียวกันกับข้อเสนอของพวก Levellers ดังกล่าวว่า “สภาสามัญ ซึ่ง ได้รับการคัดเลือกและเป็นตัวแทนของประชาชนเป็นองค์กรที่มีอำนาจสูงสุดในประเทศ” และ “สิ่งใดก็ตามที่สภาสามัญประกาศใช้ในฐานะกฎหมายย่อมมีอำนาจ เป็นกฎหมายที่สามารถบังคับใช้กับประชาชนทุกคนในประเทศได้ แม้ว่าจะยังมิได้รับความยินยอมจากพระมหากษัตริย์หรือสภาขุนนางก็ตาม” (Smith, 1999, p. 47) ซึ่งข้ออ้างดังกล่าวได้ถูกนำมาใช้เพื่อสร้างความชอบธรรมในการใช้อำนาจของรัฐสภา เพียงลำพังในการออกกฎหมายในนามของ ‘รัฐบัญญัติ’ (Act) โดยปราศจากพระมหากษัตริย์ขึ้นเป็นครั้งแรกในอังกฤษเพื่อแต่งตั้งองค์คณะตุลาการมาทำหน้าที่ศาลสูงสุด

ของรัฐสภาโดยสมาชิกที่เหลืออยู่⁷ ในการพิพากษาลงโทษประหารชีวิต พระเจ้า Charles I ซึ่งถือเป็นสิ่งที่ไม้อาจกระทำหรือแม้แต่จินตนาการได้เลยก่อนหน้านี้ปี ค.ศ. 1649 หากไม่อาศัยการกล่าวอ้างหลักความเป็นใหญ่ของรัฐสภาสามัญที่ Parker และพวก Levellers ได้เสนอไว้ และทำให้การตัดสินใจในครั้งนั้นของรัฐสภาสามัญ ถือเป็นการประกาศเจตนารมณ์ของความต้องการเป็นผู้ปกครองสูงสุดหรือจุดหมุนของระบอบการเมืองของรัฐสภาแทนที่พระมหากษัตริย์อย่างชัดเจน แม้นักวิชาการจำนวนหนึ่งจะมองว่าการแสดงเจตนารมณ์ของรัฐสภาในครั้งนั้นจะยังไม่ถือเป็นการสถาปนาหลักความเป็นใหญ่ของรัฐสภาขึ้นในอังกฤษอย่างแท้จริง⁸ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่ออำนาจและบทบาทของรัฐสภาภายหลังการรัฐประหารของ Oliver Cromwell และการสถาปนาระบอบผู้พิทักษ์ (the Protectorate) ทำให้อำนาจของฝ่ายบริหารนำโดยลอร์ดผู้พิทักษ์ (Lord Protector) และสภาที่ปรึกษาการแผ่นดินมีอิทธิพลสำคัญในระบอบการเมืองแทนที่รัฐสภา

แม้บทบาทของรัฐสภาและหลักความเป็นใหญ่ของรัฐสภาสามัญในช่วงครึ่งหลังของ *Interregnum* ดูเหมือนจะถูกบดบังด้วยสถานะและอิทธิพลของลอร์ดผู้พิทักษ์ แต่ในทางปฏิบัติแล้วจะพบว่า สมาชิกของรัฐสภาที่เข้ามาทำงานตลอดระยะเวลาที่เกิดสงครามกลางเมืองและ *Interregnum* ไม่ว่าจะเป็นรัฐสภาอายุยืน รัฐสภาโดยสมาชิกที่เหลืออยู่ หรือแม้แต่สมาชิกของรัฐสภาในสมัยผู้พิทักษ์จำนวนหนึ่งที่เรียกว่าพวก ‘Commonwealthsmen’ คือบุคคลที่ยังคงยืนกรานในหลักความเป็นใหญ่ของรัฐสภาอย่างต่อเนื่องไม่โดยท้อถอย (Worden, 2011, p. 1) เนื่องจากบุคคลเหล่านี้ คือกลุ่มคนที่ได้รับอิทธิพลจากกระแสความคิดสุดโต่งที่เกิดขึ้นในช่วงสงครามกลางเมือง

⁷ ก่อนหน้าสงครามกลางเมืองจะสิ้นสุดลงในปี ค.ศ.1649 การตรากฎหมายเพียงลำพังของรัฐสภามิใช่สถานะเป็นเพียงกฤษฎีกา (Ordinance) เท่านั้น แต่จะไม่สามารถมีสถานะเป็นพระราชบัญญัติ (Act) ที่ต้องกระทำร่วมกันกับพระมหากษัตริย์หรือ King-in-Parliament จนกระทั่งรัฐสภาประกาศพระราชบัญญัติด้วยตนเองเพื่อตั้งศาลสูงในการพิพากษาลงโทษพระเจ้า Charles I ดู “The Act erecting an High Court of Justice for the King’s Trial” ใน (Gardiner, 1906, p. 357)

⁸ เช่น (Russell, 1990, pp. 131–160; Sommerville, 1989, pp. 47–71); หรือ Smith ที่มองว่าสิ่งที่ เป็นเครื่องบ่งชี้การเปลี่ยนผ่านทางการเมืองที่แท้จริงของอังกฤษเกิดขึ้นหลังจากการตรากฎหมายในปี ค.ศ.1701 ที่เรียกว่าพระราชบัญญัติข้อตกลงร่วมกัน (Act of Settlement) ซึ่งจำกัดและระบุขอบเขตที่ชัดเจนแน่นอนของสถาบันพระมหากษัตริย์ และเป็นจุดเปลี่ยนผ่านไปสู่การที่รัฐสภาก้าวขึ้นมาทำหน้าที่จุดหมุนของระบอบการเมืองอย่างแท้จริง ดู (Smith, 1991, p. 49)

และต้องการรักษามรดกทางความคิดที่สะท้อนผ่านการใช้อำนาจของสถาบันทางการเมืองอย่างใหม่เอาไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแนวคิดเรื่องอำนาจสูงสุดของรัฐสภาสามัญที่เป็นตำแหน่งแห่งที่ทางการเมืองที่ให้ความเปิดกว้างต่อการเข้าถึงมากที่สุดในเวลานั้น แม้หลายครั้งจะต้องแลกด้วยการเผชิญหน้ากับฝ่ายกองทัพและลอร์ดผู้พิทักษ์ซึ่งลงเอยด้วยการยุบรัฐสภาหลายต่อหลายครั้งก็ตาม แต่จะเห็นได้ว่าทุกครั้งที่มีการเรียกประชุมรัฐสภาครั้งใหม่เกิดขึ้น สมาชิกเหล่านี้ได้กลับเข้ามาทำหน้าที่และยังคงยืนกรานในหลักการดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง และทำให้อิทธิพลของแนวคิดดังกล่าวจึงตกทอดไปถึงรัฐสภาภายหลังจากการรื้อฟื้นสถาบันพระมหากษัตริย์ในปี ค.ศ.1660 ดังปรากฏผ่านการใช้อำนาจของรัฐสภาสามัญในการเปลี่ยนสายการสืบราชสันตติวงศ์ของกษัตริย์ในปี ค.ศ.1688 หรือที่รู้จักกันในนามของการปฏิวัติอันรุ่งโรจน์ ไปจนถึงการใช้อำนาจของรัฐสภาในการออกกฎหมายปฏิรูปใหญ่ในปี ค.ศ.1832 เพื่อขยายอำนาจของมหาชนในเมืองอังกฤษ ไปจนถึงการกำหนดว่าผู้นำฝ่ายบริหารคือนายกรัฐมนตรีจะต้องเป็นบุคคลที่ได้รับเสียงข้างมากในรัฐสภาสามัญแทนที่จะเป็นบุคคลที่พระมหากษัตริย์แต่งตั้งตามพระราชอัธยาศัย ซึ่งการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองที่เกิดขึ้นตามมามีทั้งหมดนี้ล้วนแล้วแต่วางอยู่บนหลักความเป็นใหญ่ของรัฐสภาสามัญที่ตั้งต้นโดย Parker ทั้งสิ้น

เหตุนี้ การยืนกรานหลักความเป็นใหญ่ของรัฐสภาตามข้อเสนอของพวก Levellers และ Commonwealthsmen ในช่วง Interregnum จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการทำให้หลักอำนาจสูงสุดของรัฐสภาเริ่มหยั่งรากขึ้นในความคิดทางการเมืองของประเทศอังกฤษ เพราะการกระทำของรัฐสภาโดยเฉพาะรัฐสภาสามัญตลอดระยะเวลาที่เกิดสงครามกลางเมืองและ Interregnum นับตั้งแต่การพิพากษาประหารชีวิตพระมหากษัตริย์ ไปจนถึงการรื้อฟื้นสถาบันพระมหากษัตริย์กลับคืนมาอีกครั้งย่อมเป็นสิ่งที่ไม่สามารถกระทำหรือแม้แต่จินตนาการได้ หากปราศจากความคิดเกี่ยวกับความชอบธรรมในการใช้อำนาจสูงสุดของรัฐสภา ซึ่งวางอยู่บนโลกทัศน์แบบใหม่มาเป็นฐานรองรับ ซึ่งย่อมเป็นเครื่องพิสูจน์ได้เป็นอย่างดีว่าการกระทำของรัฐสภาอังกฤษตลอดระยะเวลา 18 ปีดังกล่าวนี้ ได้ส่งผลให้เกิดการยืนยันหลักการอำนาจสูงสุดดังกล่าวของตนเองอย่างต่อเนื่องและมีความสำคัญต่อกระแสนะวัติศาสตร์ความคิดทางการเมืองเรื่องหลักอำนาจสูงสุดของรัฐสภาสามัญอย่างมิอาจปฏิเสธได้ อีกทั้งยังเป็นบทเรียนชั้นเลิศให้แก่การเมืองของประเทศอื่น ๆ รวมถึงการเมืองไทยที่ต้องการสถาปนาหลักการดังกล่าวให้หยั่งรากลึกกลงไปในระบอบการเมืองได้เป็นอย่างดีว่า รัฐสภาสามัญในฐานะตัวแทนของประชาชน

จะต้องมีเอกภาพ ความเข้มแข็ง และความกล้าหาญเพียงพอที่จะยืนกรานอำนาจสูงสุดของตน ซึ่งมีฐานความชอบธรรมมาจากประชาชนมากกว่าองคาพยพ ใด ๆ แม้ว่าจะต้องเผชิญกับการคุกคามทั้งทางการเมืองจากสถาบันอื่น ๆ หรือการคุกคามทางกายภาพจากฝ่ายกองทัพดังที่รัฐสภาสามัญอังกฤษเคยเผชิญในช่วง Interregnum มาก่อนแล้ว เพื่อที่จะทำให้แนวคิดดังกล่าวยืนหยัดและหยั่งรากลงในสถาบันทางการเมืองในที่สุด แม้จะต้องอาศัยระยะเวลาที่ยาวนานก็ตาม

สรุปและอภิปรายผล

แนวคิดเรื่องหลักอำนาจสูงสุดของรัฐสภาสามัญในศตวรรษที่ 17 ของอังกฤษ ที่ปรากฏอย่างชัดเจนและเป็นระบบในงานของ Henry Parker สะท้อนการแตกหักทางความคิดทางการเมืองเกี่ยวกับการจัดอำนาจระหว่างเอกบุคคัล คณะบุคคล และมหาชนของอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญจากเดิมที่วางอยู่บนภาษาทางการเมืองเรื่องฐานันดรแห่งแผ่นดินที่เท่าเทียมกันของสามฝ่ายในรัฐสภา ซึ่งก่อให้เกิดสภาวะชะงักงันทางการเมืองและกลายเป็นหนึ่งในสาเหตุสำคัญที่ปูทางไปสู่สงครามกลางเมืองอังกฤษ ให้เปลี่ยนมาเป็นภาษาทางการเมืองแบบใหม่ที่สนับสนุนให้มีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งขึ้นมาถือครองอำนาจตัดสินใจขั้นสุดท้ายสูงสุด โดยในกรณีของ Parker คือการสนับสนุนให้รัฐสภาสามัญมีอำนาจดังกล่าวเหนือกษัตริย์และสภาขุนนาง ส่งผลให้กฎหมายอันเกิดจากการตราของรัฐสภาสามัญโดยลำพังกลายเป็นบทบัญญัติที่มีอำนาจสูงสุดทางการเมือง และกลายเป็นจุดหมายแห่งจุดเริ่มต้นของการสถาปนาหลักอำนาจสูงสุดของรัฐสภาสามัญขึ้นในความคิดทางการเมืองอังกฤษ

อย่างไรก็ดี แหล่งที่มาของความชอบธรรมที่ Parker และพวก Levellers ในเวลาต่อมา นำมาใช้สนับสนุนแนวคิดเรื่องหลักการอำนาจสูงสุดของรัฐสภานั้น อาศัยพลังขับเคลื่อนจากการอ้างอิงความชอบธรรมกลับไปทั่ว ‘ประชาชน’ เป็นสำคัญ ดังนั้นองค์ประกอบที่เป็นมหาชนจึงกลายเป็นตัวแปรใหม่และฐานที่มาของความชอบธรรมของการใช้อำนาจให้แก่แนวคิดเรื่องหลักความเป็นใหญ่ของรัฐสภาในการเมืองอังกฤษที่รับมอบอาณัติในการใช้อำนาจดังกล่าวจากความยินยอมพร้อมใจของมหาชนในฐานะฐานที่มาของความชอบธรรมในการใช้อำนาจนี้อีกทีหนึ่ง และยิ่งองค์ประกอบที่เป็น ‘มหาชน’ นี้มีความกว้างขวางและผนวกรวมประชากรในประเทศเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งมากยิ่งขึ้นเท่าใด ก็จะทำให้ฐานที่มาของการใช้อำนาจดังกล่าวของรัฐสภาและองค์กรอื่น ๆ ที่ได้รับมอบอำนาจไปจากรัฐสภามีความเป็น ‘ประชาธิปไตย’ มากยิ่งขึ้นเท่านั้น และกลายเป็นรากฐานให้แก่ระบอบพระมหากษัตริย์

ภายใต้รัฐธรรมนูญที่วางอยู่บนหลักความเป็นใหญ่ของรัฐสภาที่เป็นประชาธิปไตยในศตวรรษที่ 18 และ 19 ของอังกฤษ จนทำให้ไม่อาจปฏิเสธได้ว่า ความคิดทางการเมืองเกี่ยวกับหลักการอำนาจสูงสุดของรัฐสภาที่เกิดขึ้นในช่วงสงครามกลางเมืองและ Interregnum นี้ คือการปฏิวัติความคิดทางการเมืองของอังกฤษที่เป็นจุดตั้งต้นของการเปลี่ยนผ่านไปสู่ระบอบพระมหากษัตริย์ภายใต้รัฐธรรมนูญที่วางอยู่บนหลักความเป็นใหญ่ของรัฐสภาที่เป็นประชาธิปไตยอย่างแท้จริง

กิตติกรรมประกาศ

บทความชิ้นนี้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการวิจัยเรื่อง “การเปลี่ยนแปลงการเมืองการปกครอง: ศึกษากรณีการเปลี่ยนผ่านจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์สู่ระบอบพระมหากษัตริย์ภายใต้รัฐธรรมนูญของ สหราชอาณาจักร ราชอาณาจักรสวีเดน และราชอาณาจักรภูฏาน” ในหัวข้อ “การเปลี่ยนผ่านสู่ระบอบพระมหากษัตริย์ภายใต้รัฐธรรมนูญ: ศึกษากรณีอังกฤษในศตวรรษที่ 17” โดยมีผู้เขียนเป็นนักวิจัยของโครงการ และมีศาสตราจารย์ ดร.ไชยันต์ ไชยพร เป็นหัวหน้าโครงการวิจัย และได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (หรือ สกว. เดิม) ผู้วิจัยในฐานะนักเรียนทุนโครงการปริญญาเอกกาญจนาภิเษก (คปก.) รุ่นที่ 18 ขอขอบคุณโครงการปริญญาเอกกาญจนาภิเษกของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมวิทยาศาสตร์ วิจัย และนวัตกรรม (สกสว.) มา ณ ที่นี้สำหรับการสนับสนุนการเงินเพิ่มเติมในการเดินทางไปศึกษาค้นคว้าและเก็บข้อมูลยังประเทศสหราชอาณาจักร จนกระทั่งส่วนหนึ่งเกิดเป็นผลงานวิจัยชิ้นนี้

References

- Aylmer, G. E. (1972). *The interregnum: The quest for settlement 1646 – 1660*. London: Macmillan.
- Baker, P., & Vernon, E. (2012). *The agreements of the people, the levellers and the constitutional crisis of the English revolution*. Basingstoke: Palgrave Macmillan.
- Burgess, G. (2007). Radicalism and the English revolution. In G. Burgess & M. Festenstein (Eds.), *English radicalism 1550 – 1850* (pp. 62–86). Cambridge: Cambridge University Press.

- Finn, M. (1993). *After chartism: Class and nation in English radical politics, 1848–1874*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Frank, J. (1955). *The levellers: A history of the writings of three Seventeenth-Century social democrats: John Lilburne, Richard Overton [and] William Walwyn*. Cambridge, MA.: Harvard University Press.
- Gardiner, S. R. (1906). *The constitutional documents of the puritan revolution 1625–1660* (3rd ed.). Oxford: Clarendon Press.
- Gooch, G. P. (1898). *English democratic ideas in seventeenth century*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Greaves, R. L. (1986). *Deliver Us from evil: The radical underground in Britain, 1660–1663*. Oxford: Oxford University Press.
- Greaves, R. L. (1990). *Enemies under his feet: Radicals and nonconformists in Britain, 1664–1677*. Stanford: Stanford University Press.
- Greaves, R. L. (1992). *Secrets of the kingdom: British radicals from the popish plot to the revolution of 1688–89*. Stanford: Stanford University Press.
- Gwyn, W. B. (1965). *The meaning of separation of powers: An analysis of the doctrine from its origin to the adoption of the United States constitution*. New Orleans: Tulane University Press.
- Haller, W., & Davies, G. (1944). *The levellers tracts 1647–1653*. New York: Columbia University Press.
- Hill, C. (1967). *Reformation to industrial revolution: A social and economic history of Britain, 1530–1780*. London: Weidenfeld and Nicolson.
- Judson, M. (1936). Henry Parker and the theory of parliamentary sovereignty. In C. F. Wittke (Ed.), *Essays in history and political theory in honor of Charles Howard McIlwain* (pp. 138–167). Cambridge, MA.: Harvard University Press.
- Lang, T. (1995). *The victorians and the stuart heritage*. Cambridge: Cambridge University Press.

- Mendle, M. (2007). The Royalist origins of the separation of powers. In J. McElligott & D. L. Smith (Eds.), *Royalist and royalism during the English civil wars* (pp. 175–191). Cambridge: Cambridge University Press.
- Mendle, M. (1985). *Dangerous positions: Mixed government, the estate of the realm, and the answer to the xix propositions*. Alabama: The University of Alabama Press.
- Mohl, R. (1933). *The three estates in medieval and renaissance literature*. New York: Columbia University Press.
- Parker, H. (1640). *The case of shipmony briefly discoursed, according to the grounds of law, policie, and conscience and most humbly presented to the censure and correction of the high court of parliament, Nov. 3. 1640*. London: Printed anno Dom.
- Parker, H. (1642). *Some few observations upon his majesties late answers to the declaration or remonstrance of the lords and commons*. London: n.p.
- Parker, H. (1643). *The contra-replicant, his complaint to his maiestie*. London: n.p.
- Parker, H. (1644). *Jus populi, or, a discourse wherein clear satisfaction is given as well concerning the right of subiects as the right of princes shewing how both are consistent and where they border one upon the other: As also, what there is divine and what there is humane in both and whether is of more value and extent*. London: Printed for Robert Bostock.
- Pease, T. H. (1916). *The leveller movement*. Washington, D.C.: Forgotten Books.
- Robbins, C. (1959). *The Eighteenth-Century commonwealthman: Studies in the transmission, development, and circumstance of English liberal thought from the restoration of charles ii until the war with the thirteen colonies*. Cambridge, M.A.: Harvard University Press.
- Rossiter, C. D. (2002). *Constitutional dictatorship: Crisis government in the modern democracies*. London: Transaction.
- Russell, C. (1990). *The rule of law: Whose slogan? in the causes of the English civil war: The ford lectures, delivered in the University of Oxford 1987–1988*. Oxford: Clarendon Press.

- Smith, D. L. (1991). The impact on government. In J. Morrill (Ed.), *The impact of the English civil war* (pp. 32–49). London: Collins & Brown.
- Smith, D. L. (1999). *The stuart parliaments 1603–1689*. Oxford: Oxford University Press.
- Sommerville, J. P. (1989). Ideology, property and constitution. In R. Cust & A. Hughes (Eds.), *Conflict in early stuart England* (pp. 47–71). London: Longman.
- Wolfe, D. M. (1944). *Leveller manifestoes of the puritan revolution*. New York: Thomas Nelson and Sons.
- Woodhouse, A. S. P. (1974). *Puritanism and liberty: Being the army debates (1647–9) from the Clarke manuscripts with supplementary documents* (2nd ed.). London: J.M. Dent.
- Wootton, D. (1986). *Divine right and democracy: An anthology of political writing in stuart England*. London: Penguin Books.
- Worden, B. (2011). Introduction. In *The excellencie of a free-state* (pp. xv–ciix). Indianapolis: Liberty Fund.